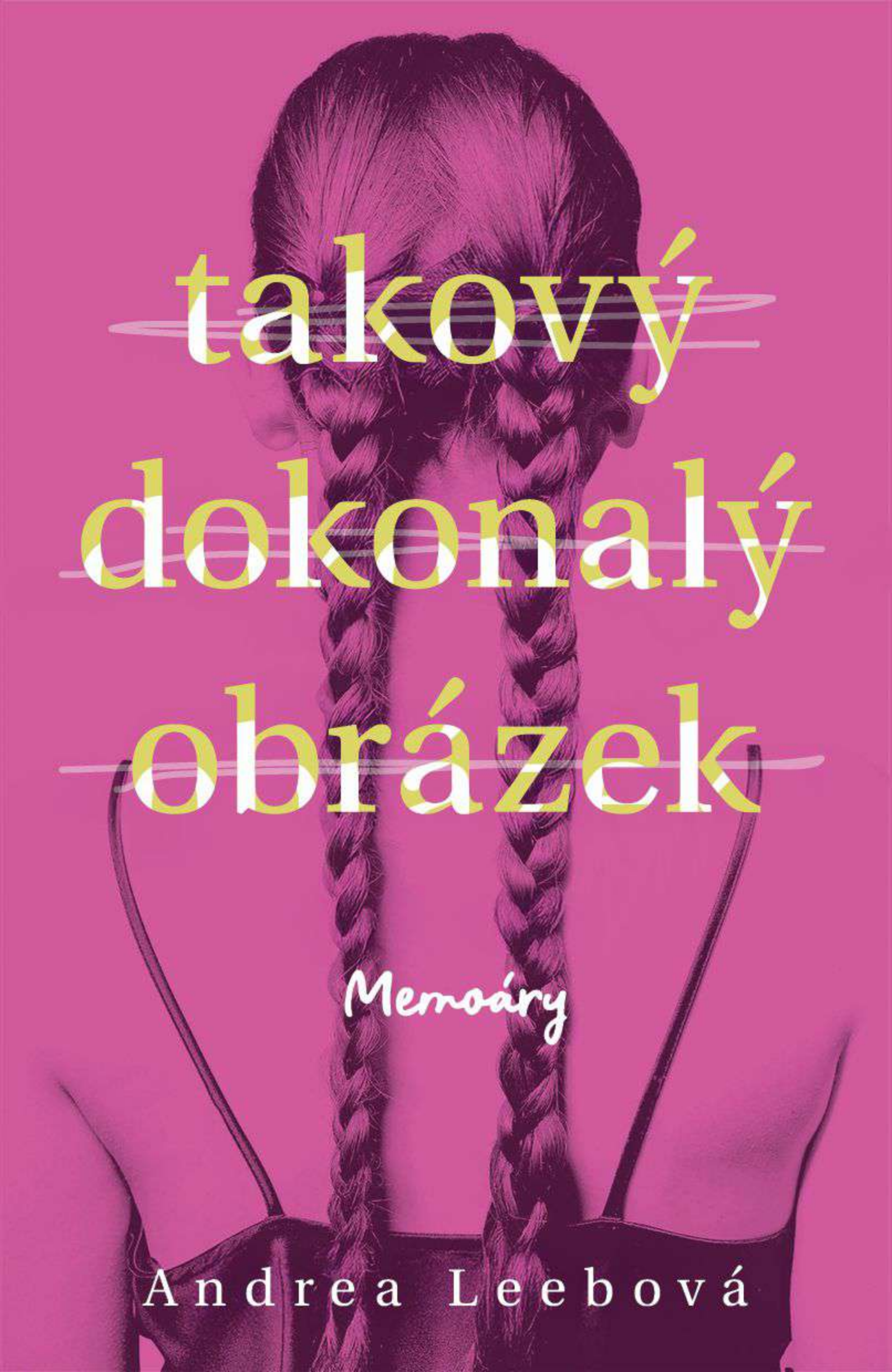

takový dokonalý obrázek

Memoáry

Andrea Leebová

Poznámka autorky

Tenhle příběh není fikce. Uvedené události a zkušenosti jsou pravdivé a věrně zachycují mé vzpomínky. V zájmu ochrany soukromí a z úcty k ostatním jsem s výjimkou členů mé nejvyšší rodiny pozměnila jména i specifické poznávací rysy zmiňovaných osob a míst.

Část první

1962–1969

1. kapitola

Stalo se to, když mě táta poprvé koupal. V sobotu večer koncem září 1962 se moji rodiče měli potkat s přáteli na večeři na Manhattanu. Máma to označila jako „rande“, přestože byli dávno svoji.

Stála jsem v pokojíčku, který jsem sdílela se sestrou Sarai, a dívala se, jak jí máma svléká dupačky. Jakmile ji máma vykoupe, bude řada na mně. Byla to moje nejoblíbenější část dne a také jediná chvíle, kdy jsem měla mámu jen pro sebe.

„Andreo,“ obrátila se ke mně, když uložila sestru do postýlky. „Řekla jsem tátovi, ať tě vykoupe, než se vypravím.“ Pohladila mě po vlasech.

Potlačila jsem zklamání a donutila se k úsměvu. Máma se nemohla dočkat. Bydleli jsme v Queensu, ale máma zbožňovala Manhattan – to opravdové město, jak vždycky říkala – kam však jezdila zřídkakdy. A pokud, tak se mnou, čtyřapůlletým přítězkem a dvouletou Sarai navrch.

„A tatínek mě chce koupat?“ kousla jsem se do spodního rtu.

Otec učil angličtinu na střední škole a po večerech si dodělával vysokou, takže skoro nikdy nebyl doma, když jsem se chystala na kutě. Jestliže výjimečně přišel dřív, sedl si do obývacího pokoje, kde poslouchal desky nebo četl tlustou knihu a popíjel ze sklenice plné ledu a průzračné tekutiny, která připomínala vodu, ale jmenovala se gin.

Máma se zasmála. „Jistěže chce. Má tě přece moc rád.“

Vzala mě za ruku a odvedla do koupelny. Táta stál u umyvadla v čistě vyžehlené bílé košili a boxerkách. Máma nám žehlila úplně

všechno, včetně spodního prádla. S úsměvem se k nám otočil. Byl vysoký, tmavovlasý a měl rovné bílé zuby. Nebýt lehce uštípnutého špičáku vpředu, byl by jeho úsměv přímo dokonalý.

„A buď hodná,“ nabádala mě matka, načež mě předala otci jako nějaký dar.

Poté jsme s tátou osaměli a zírali jeden na druhého.

„Tak šup, kočička. Vrhne se na to.“

Otec napustil vodu a já jsem se mezitím svlékla. Sledovala jsem, jak otáčí kohoutky a strká ruku do proudu vody.

„Řekni, jestli je to akorát,“ pobídl mě, když byla vana plná.

Už docela nahá jsem se předklonila a strčila ruku do vody. Byla teplá, ale ne horká.

„Akorát,“ oznámila jsem.

„Nezapomeň, že odpovídáme celou větou. Voda je akorát.“

„Voda je akorát,“ zopakovala jsem.

„To je moje chytrá hlavička.“ Otec mě zvedl a přitiskl si mě na hrud'. Voněl po citrusech a aviváži. Tvář měl oholenou dohladka.

Kousek od ucha mu ještě zůstala trocha pěny na holení. „Tady jsi vynechal.“ Přiložila jsem prst na místo.

Táta se zasmál, dal mi letmou pusou a posadil mě do vany. „Málem bych zapomněl na tvou kachničku.“ Z poličky vzal žlutou gumovou kachničku. Byla to Saraina kachnička, ne moje. Na tyhle věci jsem se cítila už moc velká. Ale těšila mě jeho pozornost, a tak jsem si ji vzala.

Máma nechala růžovou žínku na kraji vany. Namočila jsem ji a namýdlila, přesně jak mě to učila. Strčila jsem ruku pod vodu a pak jsem si žínkou umyla obličej a krk. Táta klečel vedle mě. Neviděla jsem mu na ruce a nohy, ale nějak zvláště se svíjel.

„Tati?“

Podíval se na mě. „Hezky si hraj a tatínek tě zatím umyje.“ Sáhł do vany a vzal mi žínku. „No, není to příjemné?“ ptal se, zatímco mi přejížděl po celém těle.

Neodpověděla jsem. Omýval mě na krku, na hrudi, na nohou i mezi nimi. Zrychlil se mu dech.

„Voda už vystydlá,“ řekla jsem. Nebyla to sice pravda, ale otcovo

Takový dokonalý obrázek

vzdychání mě děsilo. A způsob, jakým se mě dotýkal, byl zvláštní: hezký, ale i ne moc hezký.

Neodpověděl, a tak jsem zopakovala jeho jméno, tentokrát hlasitěji. Odsunula jsem se víc ke zdi, aby na mne nedosáhl. Chtěla jsem vstát, vyskočit z té vany.

Klapot matčiných podpatků jsem slyšela ještě dřív, než vešla. Byla to drobná a štíhlá hnědovláska s alabastrovou pletí, ostře řezanými rysy s vystouplými lícními kostmi. Všichni říkali, že vypadá jako filmová hvězda. Ještě nebyla hotová, takže na sobě měla jen dlouhou černou spodničku, průsvitné černé punčochy a boty na podpatku.

„Davide, co vám trvá tak...“ Větu nedokončila. „Proboha, co to děláš?“

Otec rychle ucuknul rukou ode mě a natáhl si boxerky. Svraštil čelo. Nevěděla jsem, jestli vztekem, nebo leknutím. Možná obojím.

„Davide!“ Matka zaječela stejně silně, jako když jsem málem vběhla do silnice.

Bála jsem se pohnout a pevně jsem svírala kachničku v ruce. Matce se náhle podlomila kolena. Složila se jako hadrová panenka. Táta ji stihl chytit dřív, než se praštila hlavou o zem.

„Maminko!“ křičela jsem. „Co se mamince stalo?“ Rozplakala jsem se.

„Sklapni a vylez z té zatracené vany.“ Otec klečel na zemi a držel matčino bezvládné tělo v náručí. Byl tak mohutný a ona tak drobná, že v jeho sevření připomínala malé dítě. „Prober se, Marlene. Prosím, prober se.“

Třáslý se mi nohy, zatímco jsem lezla z vany. Zvedal se mi žaludek. Viděla jsem nehybnou matku v otcově náručí a vyděsila jsem se, že zemřela. Bála jsem se, že jsme ji zabili.

„Davide,“ zašeptala po chvíli.

Když jsem uslyšela její hlas, rozplakala jsem se ještě víc. „Maminko.“ Chtěla jsem jít k ní, ale otec mi v tom zabránil rukou.

„Davide,“ promluvila hlasitěji. „Nic nevidím.“

2. kapitola

Nahá a mokrá jsem šla za otcem, když z koupelny odnášel mámu do jejich ložnice. Posadil ji na kraj postele.

„Nic nevidím,“ zopakovala.

„To nic, zlato,“ chlácholil ji a hladil po vlasech. „Jsem u tebe.“

Matka plánovala vzít si na sebe malé černé šaty. Zůstaly ležet rozprostřené na posteli. „Pomůžu ti je obléct,“ nabídl se táta. „Všechno bude v pořádku.“

Oblékl jí šaty přes hlavu a nasměroval její ruce do otvorů. Přihlížela jsem tomu opřená o zeď. Měla jsem husí kůži po celém těle. Sarai vedle brečela a volala mámu, ale nikdo jí nevěnoval pozornost.

„Už to skoro je,“ ujišťoval ji otec. Postupně mámě zapnul perlové knoflíčky na zádech, jeden po druhém. Když byl hotový, šlehnul po mně pohledem.

„Co tam ještě stojíš?“

„Bude maminka v pořádku?“

„Tvoje sestra brečí. Jdi za ní. A vezmi si, proboha, něco na sebe.“

Sarai v pokojíčku stála v postýlce a ručkama svírala příčky. Po tvářích jí tekly slzy. Pupík, plyšový pejsek, se kterým spala, ležel na zemi.

Sebrala jsem ho a podala jí ho zpět. „Chudák Pupík,“ řekla jsem konejšivě.

„Ne!“ vykřikla a vyhodila ho zase ven. „Chci maminku!“

Jindy bych se snažila ji utěšit. Možná bych si dokonce vlezla k ní do postýlky, ale tentokrát ne. Chtěla jsem zpátky za mámou.

Máma mi nechala noční košilku na posteli. Prsty jsem přejela

Takový dokonalý obrázek

po jemném flanelu a růžové stužce u krku. Předtím mi vyndala košilku z prádelníku, pobrukovala si, položila pyžamo na postel a pak ho uhladila rukama. Zdála se být tak šťastná. Ale zatímco jsem si brala košilku na sebe, vybarvil se mi výraz její tváře a výkřik, když vešla do koupelny. Znovu jsem se rozplakala.

Rodiče se mezitím přesunuli do obýváku. Máma seděla na pohovce. Připomínala jednu ze skleněných postaviček, které měla vystavené na polici v ložnici: krásná, ale příliš křehká na dotek.

Táta před ní přecházel sem a tam. Mračil se a zatínal pěsti. Televize stála přímo naproti pohovce. Sedla jsem si před ni – dost blízko na to, abych dohlédla na matku, aniž bych se připletla otci do cesty.

„Moc ti to sluší, maminko,“ usmála jsem se na ni. Čekala jsem, že se také usměje. Bohužel se tak nestalo a mě zabořilo u srdce. Tajila jsem dech, abych se znovu nerozbrečela, ale marně. Nechtěla jsem, aby si otec všiml, že brečím, a tak jsem si rychle otřela slzy do rukávu. „Půjдете na tu večeři?“

„Nebud' hloupá,“ utrhnul se na mě otec. „Vezu ji do nemocnice.“

„Máma!“ ječela Sarai z pokojíčku.

Máma vstala, ale otec jí položil ruku na paži a posadil ji zpět na pohovku.

„Měla ses postarat o sestru,“ pokáral mě.

„Chce maminku, ne mě.“

„Dojdi pro ni, Davide,“ požádala matka pevně.

„Andrea ji pohlídá,“ prohlásil. „Nakonec se Sarai ubrečí k spánku. Musíš odpočívat, dokud nepřijde chuva.“

„Chci ji mít u sebe. Přines ji.“

Otec zavrtěl hlavou a šlehnul po mně pohledem. „Ne abys mámu otravovala.“

Jakmile odešel, sedla jsem si vedle mámy a vdechla její parfém s vůní gardenií. „Mám tě ráda, maminko.“ Vzala jsem ji za ruku.

Vytrhla se mi. „Teď ne, Andreo.“ Sevrěla jsem dlaněmi tvář a zavřela oči. Zůstala jsem tak až do chvíle, kdy o pár minut později otec přinesl mou sestru.

Posadil ji vedle matky z druhé strany, ale Sarai jí ještě s brekem vylezla na klín. Dívala jsem se, jak máma hladí Sarai po zlatavých loknách. Ačkoliv nic neviděla, motala je do dokonalých prstýnků, jako by si pamatovala každý vlas na sestřině hlavě.

„Musíme si promluvit, Andreo.“ Otec mi naznačil, že ho mám následovat do předsíně.

Sehnul se ke mně a položil mi své velké ruce na ramena. „To, co se dnes večer stalo, je tvoje vina.“

„Omlouvám se,“ řekla jsem, přestože jsem ani nevěděla, co jsem vlastně provedla.

„Jestli chceš, aby se maminka uzdravila, nesmíš o tom nikomu říct. Musí to být naše tajemství. Navždy.“

„Působivé memoáry o traumatu s pozitivním závěrem.“

Kirkus Reviews

„Leebová přináší příběh, který je emocionálně
zdrucující i umělecky působivý.“

San Francisco Book Review

„Příběh bolestného uzdravení napsaný
s podmanivou účinností.“

Portland Book Review

„Jedny z nejúprímnějších a nejsilnějších
memoárů, jaké jsem kdy četl.“

Los Angeles Book Review

„*Takový dokonalý obrázek* je hodnotným příspěvkem do kánonu
memoárové literatury mapující sexuální zneužívání dětí a také
dlouhodobé emocionální i fyzické následky – pomáhá dalším
obětem, aby se cítily pochopené a méně osamělé.“

Story Circle

„Vyprávět tento příběh vyžaduje sílu, ale i odvahu, vnitřní
pevnost a mačetu – nástroj, kterým se lze prosekat přes propletené
liány traumatu a vytvořit si cestu vpřed. *Takový dokonalý obrázek* je silný
příběh, který vám sice zlomí srdce, ale poté ho i znovu poskládá.“

Independent Book Review

ISBN 978-80-222-1957-0

9 788022 219570 >

Vydavatelstvo TATRAN
MEMOÁRY/Skutečné příběhy
www.nakladatelstvitatran.cz

